

РЕШЕНИЕ

№ 21

гр. Варна, 19.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Милен П. Славов

Членове: Петя Ив. Петрова
Мария Кр. Маринова

при участието на секретаря Олга Ст. Желязкова
като разгледа докладваното от Петя Ив. Петрова Въззивно гражданско дело
№ 20233000500361 по описа за 2023 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по в.гр.д. № 361/2023 г. по описа на Варненския апелативен съд е образувано по две въззивни жалби срещу части от решение № 260027/17.10.2022 г., постановено по гр.д. № 1261 по описа за 2020 г. по описа на Варненския окръжен съд и по две частни въззивни жалби срещу части от определение по чл. 248 ГПК № 26003/10.01.2023 г., постановено по същото дело, като след заявен отказ от въззивните жалби на двама от въззивниците (Б. И. М. и В. Б. Т.) и прекратяване на въззивното производство по отношение на същите с влязло в сила определение от съдебно заседание от 06.12.2023 г., въззивното производство се развива, както следва:

-По въззивна жалба на Л. И. М. и А. Б. Ч. (вх. № 3222/28.04.2023 г. на ВАпС; № 266546/11.11.2022 г. на ВОС) против решение 260027/17.10.2022 г., постановено по гр.д. № 1261/2020 г. по описа на Варненския окръжен съд, **В ЧАСТИТЕ**, с които съдът:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на същите ответници Л. И. М. и А. Б. Ч., че ищцата С. А. Г. е собственик на недвижим имот: АПАРТАМЕНТ № 36, находящ се в в гр. Варна, ул. „* *” № *, ет. * с идентификатор № 10135.1506.310.1.36 по КК на гр. Варна и върху 13.80 ид.ч. от подземен гараж с идентификатор № 10135.1506.310.1.59 по КК на гр. Варна с площ от 146.90 кв.м., при граници: обекти с идентификатори с № № *, *, *, *, *, *, *, *, *, *, *, обособени като паркомясто № 5, придобит по силата на саморъчно завещание от 19.06.2018 г., съставено от Д. Д. Д., б.ж. на гр. С., поч. на * г.; И Л. И. М. и А. Б. Ч. са **ОСЪДЕНИ** да предадат на С. А. Г. **ВЛАДЕНИЕТО** му, на основание чл. 108 от ЗС.

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на същите ответници Л. И. М. и А. Б. Ч., че ищцата С. А. Г. е СОБСТВЕНИК на недвижим имот: ПИ № * по КК на гр. Варна, с.о. „* *“ с площ от 777 кв.м., при граници: ПИ с №№ *, *, *, *, * по силата на саморъчно завещание от 19.06.2018 г., съставено от Д. Д. Д., б.ж. на гр. С., поч. на * г.; на основание чл. 124 ал. 1 от ГПК.

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на ответниците Л. И. М. и А. Б. Ч., че ищцата С. А. Г. е СОБСТВЕНИК на недвижим имот: ПИ № * по КК на гр. Варна, с.о. „* *“ с площ от 661 кв.м., при граници: ПИ с №№ *, *, *, *, * по силата на саморъчно завещание от 19.06.2018 г., съставено от Д. Д. Д., б.ж. на гр. С., поч. на * г., на основание чл. 124 ал. 1 от ГПК.

ОСЪЖДА Л. И. М. да заплати на С. А. Г. сумата от 1133.67лв. /хиляда сто тридесет и три лева и 67ст./, представляваща обезщетение за ползване без основание на апартамент № 36, находящ се в в гр. Варна, ул. „* *” № *, ет. * с идентификатор № 10135.1506.310.1.36 по КК на гр. Варна, за периода от 04.12.2018 г. до датата на предявяване на иска в съда – 05.05.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от дата на предявяване на иска в съда – 05.05.2020 г. до окончателното ѝ заплащане, на основание чл. 59 от ЗЗД.

ОСЪЖДА А. Б. Ч. да заплати на С. А. Г. сумата от 1133.67лв. /хиляда сто тридесет и три лева и 67ст./, представляваща обезщетение за ползване без основание на апартамент № 36, находящ се в в гр. Варна, ул. „* *” № *, ет. * с идентификатор № 10135.1506.310.1.36 по КК на гр. Варна, за периода от 04.12.2018 г. до датата на предявяване на иска в съда – 05.05.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от дата на предявяване на иска в съда – 05.05.2020 г. до окончателното ѝ заплащане, на основание чл. 59 от ЗЗД.

Въззивниците са навели оплаквания за недопустимост на решението, предвид постановяването му от местно некомпетентен съд (отхвърлено било възражението им за неподсъдност на делото с оглед последното местоживееене на починалия наследодател в гр.С.), както и за неправилност, поради допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила (съдът дал указания, че възражения за унищожаемост на завещанието не следва да се разглеждат при допустимост на такива съгл. чл. 43, ал.1 и ал.2 ЗН; отхвърлил исканията им по доказателствата за установяване на съмненията им за унищожаемост на завещанието) и в противоречие с материалния закон (погрешно приел, че размерът на обезщетението се определя от размера на средния пазарен наем, при липса на правна регламентация за това), като са молили за обезсилване на решението, евентуално – за неговата отмяна с отхвърляне на исковете и отмяна на осъждането им за разноските. Позовано на посоченото процесуално нарушение от окръжния съд, са поискали допускане на доказателствата по отговорите им на исковата молба, които са били отхвърлени с определението на съда от 28.05.2021 г.

Въззиваемата С. А. Г., чрез адв. С. В., е подала писмен отговор, с който е оспорила въззивната жалба и по съображения за неоснователността на всяко от оплакванията, е молила за оставянето ѝ без уважение, за потвърждаване на решението в обжалваната част и за присъждане на сторените разноски.

-По въззивна жалба (вх. № 3223/28.04.2023 г. на ВАпС; №266611/14.11.2022 г., уточнена с молби от 05.12.2022 г. и от 10.01.2023 г.) на Е. Х. Ф. и К. Х. М. (въззивната жалба в частта, подадена от останалите въззивници: В. И. К., К. Г. И., М. Г. К. и В. Х. Т. е върната с влязло в сила разпореждане 261360/09.12.2022 г.на ВОС) против решение 260027/17.10.2022 г., постановено по гр.д. № 1261/2020 г. по описа на Варненския окръжен съд, В ЧАСТИТЕ, с които съответно съдът:

ОСЪЖДА Е. Х. Ф. да заплати на С. А. Г. сумата от 1133.67лв. /хиляда сто тридесет и три лева и 67ст./, представляваща обезщетение за ползване без основание на апартамент № 36, находящ се в в гр. Варна, ул. „* *” № *, ет. * с идентификатор № 10135.1506.310.1.36 по КК на гр. Варна, за периода от 04.12.2018 г. до датата на предявяване на иска в съда – 05.05.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от дата на предявяване на иска в съда – 05.05.2020 г. до окончателното ѝ заплащане, на основание чл. 59 от ЗЗД.

ОСЪЖДА К. Х. М. да заплати на С. А. Г. сумата от 1133.67лв. /хиляда сто тридесет и три лева и 67ст./, представляваща обезщетение за ползване без основание на апартамент № 36, находящ се в в гр. Варна, ул. „* *” № *, ет. * с идентификатор № 10135.1506.310.1.36 по КК на гр. Варна, за периода от 04.12.2018 г. до датата на предявяване на иска в съда – 05.05.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от дата на предявяване на иска в съда – 05.05.2020 г. до окончателното ѝ заплащане, на основание чл. 59 от ЗЗД.

Двете въззивници Е. Х. Ф. и К. Х. М. са настоявали, че в обжалваните му части, решението на окръжния съд е неправилно – незаконосъобразно, постановено в противоречие с чл. 59 ЗЗД, тъй като не са лишили ищцата от ползването на апартамента. Молили са за отмяна на решението в посочените обжалвани части и за редуциране на осъждането им за разноските с оглед този резултат.

Въззиваемата С. А. Г., чрез адв. С. В., е подала писмен отговор, с който е оспорила въззивната жалба и по съображения за неоснователността на оплакванията, е молила за оставянето ѝ без уважение, за потвърждаване на решението в обжалваната част и за присъждане на разноските.

-По частна въззивна жалба (вх.№ 3225/28.04.2023 г.на ВАпС; № 260486/23.01.2023 г. на ВОС), подадена от С. А. Г., чрез адв. С. В., уточнена с молба вх. № 264455/30.08.2023 г., против определение № 26003/10.01.2023 г. по гр.д. № 1261/2020 г. на ВОС, постановено по реда на чл.248 ГПК, поправено по реда на чл. 247 ГПК с определение № 260101 от 20.06.2023 г. в частта, с която е отхвърлена молбата ѝ за изменение на решение № 260027/17.10.2022 г., постановено по гр.д. № 1261 по описа за 2020 г. по описа на Варненския окръжен съд в частта на разноските, за горницата над уважения размер 8753,73 лв. до 9 203,73 лв. (отхвърлянето за горницата над 9203,73 лв. до 9359,75 лв. не е обжалвано), т.е. за сумата от 450 лв., представляваща сторени разноси за вписване на исковата молба. Жалбоподателката е настоявала, че обжалваното определение е неправилно, като е молила за отмяната му в обжалваната (за 450 лв.) отхвърлителна част и уважаване на искането ѝ по чл. 248 ГПК с присъждане на сумата от 450 лв.

Оплакванията са, че разносните за вписване на исковата молба от 450 лв. представляват разноси по делото и следва да бъдат включени в отговорността за разносните на другата страна.

Е. Х. Ф. и К. Х. М. са подали писмен отговор на частната жалба, с който са оспорили същата и са молили за оставянето ѝ без уважение.

Л. И. М., В. Б. Т., Б. И. М. и А. Б. Ч., всички чрез адв. С.С., са подали писмен отговор на частната жалба, с който са оспорили същата и по съображения за неоснователността ѝ (сочили са липсата на представен списък по чл. 80 ГПК за искането по чл. 248 ГПК), са молили за оставянето ѝ без уважение.

-По частна въззивна жалба (вх. № 3226/28.04.2023 г. на ВАпС; вх.№ 260710/30.01.2023 г. на ВОС) на Л. И. М., В. Б. Т., Б. И. М. и А. Б. Ч., подадена чрез адв. С., против определение № 26003/10.01.2023 г. по гр.д. № 1261/2020 г. на ВОС, постановено по реда на чл.248 ГПК, с което е уважена молбата на С. А. Г. за изменение на решение № 260027/17.10.2022 г., постановено по гр.д. № 1261 по описа за 2020 г. по описа на Варненския окръжен съд в частта на осъждането им за разносните над 8613,11 лв. – до 8753,73 лв. Жалбоподателите са настоявали, че обжалваното определение е недопустимо, предвид липсата на депозиран от ищцата, до приключване на делото в последното открито съдебно заседание на 29.09.2022 г., списък по чл. 80 ГПК, като са молили за обезсилването му, евентуално – за отмяната му с отхвърляне на искането.

С. А. Г., чрез адв. С. В., е подала писмен отговор, с който е оспорила частната въззивна жалба и по съображения за неоснователността ѝ е молила за оставянето ѝ без уважение и за присъждане на разноси.

Решението на окръжния съд е влязло в сила в останалата му част. То не е обжалвано от ищцата в отхвърлителните му части по исковете по чл. 59 ЗЗД, както и не е обжалвано в осъдителните части по исковете по чл. 59 ЗЗД срещу ответниците В. Х. Т., Н. А. Ч., В. И. К., К. Г. И. и М. Г. К. (Н. Ч. изобщо не е подал въззивна жалба, а въззивната жалба на В. И. К., К. Г. И., М. Г. К. и В. Х. Т. срещу осъдителното решение по исковете по чл. 59 ЗЗД е била върната с влязло в сила разпореждане 261360/09.12.2022 г.на ВОС); Поради отказите от въззивни жалби на В. Б. Т. и Б. И. М., решението е влязло в сила и по отношение на исковете по чл. 108 ЗС и чл.124 ГПК и чл. 59 ЗЗД срещу тях; поради липса на въззивни жалби и неприсъединяване в срока по чл. чл. 265 от ГПК като обикновени другари на въззивниците Л. И. М. и А. Б. Ч. по исковете за собственост по чл. 108 ЗС и чл. 124 ГПК, решението е влязло в сила и по тези искове срещу В. Х. Т., Е. Х. Ф., К. Х. М., Н. А. Ч., В. И. К., К. Г. И. и М. Г. К..

В съдебно заседание пред настоящата инстанция страните, чрез своите процесуални представители са поддържали съответно въззивните жалби и отговори и са претендирали за присъждане на разноси.

Предмет на производството пред окръжния съд са били, предявените от С. А. Г. обективно и субективно съединени искове против Л. И. М., А. Б. Ч., В. Б. Т., В. Х. Т., В. И. К., К. Г. И., М. Г. К., последните три заместили по реда на чл. 227 от ГПК Г. Хр. К., бивш жител на с. Дж., обл. С., починал на * г., Е. Х. Ф., К. Х. М., Б. И. М., Н. А. Ч., с правно основание чл. 108 от ЗС, чл. 124,

ал. 1 от ГПК, и чл. 59 от ЗЗД, както следва: - за приемане за установено, че ищцата е собственик и за предаване от ответниците на владението върху апартамент № 36, находящ се в в гр. Варна, ул. „* **” № *, ет. * с идентификатор № 10135.1506.310.1.36 по КК на гр. Варна и върху 13.80 ид.ч. от подземен гараж с идентификатор № 10135.1506.310.1.59 по КК на гр. Варна с площ от 146.90 кв.м., при граници: обекти с идентификатори с № № *, *, *, *, *, *, *, *, *, *, *, *, обособени като паркомясто № 5, основан на твърдения за придобиване на собствеността по силата на саморъчно завещание от 19.06.2018 г., съставено от Д. Д. Д., б.ж. на гр. С., поч. на * г.; - за признаване за установено по отношение на ответниците, че ищцата е собственик на ПИ № * по КК на гр. Варна, с.о. „* **” с площ от 777 кв.м., при граници: ПИ с №№ *, *, *, *, *, * по силата на саморъчно завещание от 19.06.2018 г., съставено от Д. Д. Д., б.ж. на гр. С., поч. на * г.; - за признаване за установено по отношение на ответниците, че ищцата е собственик на ПИ № * по КК на гр. Варна, с.о. „* **” с площ от 661 кв.м., при граници: ПИ с №№ *, *, *, *, * по силата на саморъчно завещание от 19.06.2018 г., съставено от Д. Д. Д., б.ж. на гр. С., поч. на * г.; - за осъждане на ответниците /първоначалните/ да заплатят всеки по 1/9 от сумата в общ размер на 11050 лева, представляваща обезщетение за ползване без основание на апартамент № 36, находящ се в в гр. Варна, ул. „* **” № *, ет. * с идентификатор № 10135.1506.310.1.36 по КК на гр. Варна за периода от 04.12.2018 г. до датата на предявяване на иска в съда – 05.05.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от дата на предявяване на иска в съда – 05.05.2020 г. до окончателното ѝ заплащане.

Ответниците са оспорвали исковете, като релевантни за настоящото производство възражения са тези на въззивниците – ответници и оплакванията им във въззивните жалби.

Решението на окръжния съд е валидно и допустимо в обжалваните му части.

С определение № 499/29.09.2023 г., Варненският апелативен съд е оставил без движение исковата молба в частите по предявените искове за собственост по чл. 108 ЗС и 124 ГПК, като е дал указания на ищцата С. А. Г. в едноседмичен срок от получаване на съобщението: да изложи твърдения за придобивното основание (по смисъла на чл. 77 от ЗС) за правото на собственост на завещателя Д. Д. Д. поотделно за всеки от имотите, предмет на исковете: апартамент № 36, находящ се в гр. Варна, ул. „* **” № *, ет. * с идентификатор № 10135.1506.310.1.36 по КК на гр. Варна; 13.80 ид.ч. от подземен гараж с идентификатор № 10135.1506.310.1.59 по КК на гр. Варна с площ от 146.90 кв.м.; ПИ № * по КК на гр. Варна, с.о. „* **” с площ от 777 кв.м.; ПИ № * по КК на гр. Варна, с.о. „* **” с площ от 661 кв.м.), както и предвид, че носи доказателствената тежест от неустановяване на този факт в същия срок да посочи и представи доказателствата си в тази връзка (нотариални актове и др.). С уточняваща молба от 11.10.2023г., нередовностите на исковата молба са отстранени като ищцата е посочила, че завещателят е придобил процесните имотите чрез договори за покупко - продажба, като следва: апартамент №36 и 13,80 ид.ч. от подземният гараж е придобил със сделка, обективизирана в нот. акт N° 79, том XXIX, дело */1999г. на СВ Варна, нот. акт N° 82, том IV, рег. N° 5877, дело N° * от 27.09.1999г.

изповядана от нотариус Ал. Г., вписан в НК под рег. № 12, с район на действие Варненски районен съд; ПИ № * по КК на гр. Варна, с.о. „* *“ с площ от 777 кв.м. и ПИ № * по КК на гр. Варна, с.о. „* *“ с площ от 661 кв.м. са разделен бивш имот с ид. № 1730 от ПНИ на СО „* *” (със стар пл. № 1838 от ПНИ на СО „* *”), закупен от завещателя с две сделки, съответно на 28.10.2004г. идеална част от 1296 кв.м. от новообразуван имот с ид. № 1730, целия с площ от 1416 кв.м. по плана на новообразуваните имоти на селищно образувание „* *”, находящо се в кв. В. на гр.Варна, общ. Варна, област Варна с нотариален акт № 194, том LXXXI, дело */2004г. на СВ Варна, нот. акт № 34, т. V, рег. 4745, дело * от 28.10.2004г., изповядана от нотариус Д. Б., вписан в НК под рег. № 12, с район на действие Варненски районен съд и на 05.08.2005г. за идеална част от 120 кв.м. от новообразуван имот с ид. № 1730, целия с площ от 1416 кв.м., находящ се в урбанизирана територия местност „* *”, находящо се в кв. В. на гр.Варна, общ. Варна, област Варна с нотариален акт № 19, том LXIII, дело */2005г. на СВ Варна, нот. акт № 59, т. IV, рег. № 6421, дело * от 05.08.2005г., изповядана от нотариус П. П., вписан в НК под рег. № 224, с район на действие Варненски районен съд. Ищцата е представила и нотариалните договори за покупко-продажба, техническата експертиза за поделяемостта на ПИ № 10135.2510.1730, протокол за трасиране, означаване и координиране, скиците – проект за делба и актуалните скици на двата процесни имота, в които са посочени и последните изменения на КК и КР от 2019 г. и идентичността им с частите от имот 5101730 по предходен план.

Предявените иски по чл. 108 ЗС и чл. 124 ГПК са за собственост и съгл. чл. 109 ГПК се предявяват по мястото, където се намира имотът (в случая гр.Варна), поради което и оплакванията на въззивниците Л. И. М. и А. Б. Ч. за недопустимост на решението, поради разглеждане на делото от местно некомпетентен съд е неоснователно.

Установено е по делото (с удостоверенията за наследници) и няма спор между страните, че ответниците – въззивници са наследници по закон на Д. Д. Д., б.ж. на гр. С., поч. на * г. С представените пред настоящата инстанция доказателства за собствеността, е установено че към датата на смъртта му Д. е притежавал процесните имоти – апартамент и ид. части от подземен гараж в гр.Варна и два поземлени имота в гр. Варна, с.о. „* *“, придобити от него по договори за покупко-продажба. Апартамент №36 и 13,80 ид.ч. от подземния гараж са закупени с договора, обективиран в нот. акт № 79, том XXIX, дело */1999г. на СВ Варна, нот. акт № 82, том IV, рег. № 5877, дело № * от 27.09.1999г. на нотариус Ал. Г., а двата поземлени имота ПИ № * по КК на гр. Варна, с.о. „* *“ с площ от 777 кв.м. и ПИ № * по КК на гр. Варна, с.о. „* *“ с площ от 661 кв.м., са обособени от бивш имот с ид. № 1730 от ПНИ на СО „* *”, целият с площ от 1416 кв.м. (със стар пл. № 1838 от ПНИ на СО „* *”), закупен съответно на 28.10.2004г. - 1296 кв.м. ид.ч. (от бивш имот с ид. № 1730 от ПНИ на СО „* *”) с нотариален акт № 194, том LXXXI, дело */2004г. на СВ Варна, нот. акт № 34, т. V, рег. 4745, дело * от 28.10.2004г. на нотариус Б. и останалата идеална част от 120 кв.м. от същия този имот - на 05.08.2005г. с нотариален акт № 19, том LXIII, дело */2005г. на СВ Варна, нот. акт № 59, т. IV, рег. № 6421, дело * от 05.08.2005г. на нотариус П.. Претенцията на ищцата С. А. Г. за собственост върху имотите се основава на саморъчно

завещание на Д. Д. от 19.06.2018 г., обявено на 13.08.2018 г., с което той ѝ завещал цялото си движимо и недвижимо имущество, както и спестяванията си в П. Б. и И.. Саморъчното завещание представлява частен диспозитивен документ и се ползва с предвидената в чл. 180 ГПК формална доказателствена сила, която се основава на неговата автентичност. Доказано по делото с приетата от окръжния съд съдебно-почеркова експертиза е, че ръкописният текст и подпис за завещател на саморъчното завещание от 19.06.2018 г. са изпълнени от Д. Д. Д. и не се установяват признаци на имитация, корекции, дописвания или използване на техническо средство за възпроизвеждане и пренасяне на ръкописния текст и подписа. Това налага извода, че саморъчното завещание е автентично (написано и подписано от завещателя) и възраженията на ответниците, че същото не е написано и подписано от завещателя са неоснователни. Завещанието съдържа означение на датата, когато е съставено и подписът е поставен след завещателните разпореждания, като целият текст е изцяло написан от завещателя и подписан от него, поради което е спазена изискуемата съгл. чл. 25 ЗН форма за действителност. Налице е валидно завещателно разпореждане. Неоснователни са оплакванията на въззивниците за допуснати от окръжния съд процесуални нарушения и позоваването на чл. 266, ал.3 ГПК искания по доказателствата са оставени без уважение от настоящата инстанция с определение от 29.09.2023 г. Всички искания са били за установяване на факти - неотносими към предмета на спора и направените от ответниците възражения с оспорвания на завещанието, заявени в отговорите им (за неавтентичността му - текст и подпис; неизпълнение на условие в него; дата на завещанието; и изявлението, че съставянето на завещанието от Д. не било в резултат на свободно формирана и свободно изразена воля). Няма заявено в срока възражение за унищожаемост на завещанието, поради неспособност на завещателя да завещава, заради конкретно заболяване и няма твърдения в тази връзка, за да се иска събиране на всички документи за здравето му (напротив ответниците са сочили, че не знаят от какво е боледувал наследодателя), а общо отношенията с ищцата и контактите им по телефона не са релевантни за спора обстоятелства. Няма заявени в отговорите им и не са поддържани от ответниците – въззивници по делото и конкретни твърдения за грешка, за упражнено над завещателя насилие или за осъществена измама и не са налице възражения за унищожаемост на завещанието по см. на чл. 43, ал.1 ЗН, поради което окръжният съд не е допуснал процесуално нарушение като не е разгледал такива и оплакванията в жалбата на Л. И. М. и А. Б. Ч. в тази връзка са неоснователни. В завещанието няма посочено условие, поради което и възражението за неговото неизпълнение също е неоснователно. Ищцата е собственик на процесните имоти по силата на завещателното разпореждане със саморъчното завещание от наследодателя (собственик по договорите за покупко-продажба към датата на смъртта). Поради това, наследниците по закон не придобиват собствеността, независимо дали са приели наследството, поради което и възраженията им, че са собственици, защото са приели наследството преди обявяване на саморъчното завещание са несъстоятелни.

Установено е по делото (с протокола за действието и признато в отговорите им на исковата молба на Л. И. М. и А. Б. Ч.), че на 28.11.2018 г.

част от наследниците по закон са отворили жилището в гр.Варна с помощта на ключар, сменили са бравата и са взели ключа, а на 29.11.2018 г. Л. И. М. е подписала и договор за охраната му със СОТ. Т.е. от 28.11.2018 г. въззивниците са завладели апартамента, като владението не е било предадено на ищцата и след поканите за връщането му, връчени на Л. М. и на А. Ч. съответно на 31.01.2020 г. и на 04.02.2020 г. и до момента.

С оглед на изложеното, собственият на ищцата апартамент в гр.Варна се владее от въззивниците – ответници Л. М. и А. Ч. без основание. Следователно, установителните искове по чл. 124 ГПК срещу тях за собственост на двата поземлени имота, както и осъдителните искове по чл. 108 ЗС за собственост и предаване на владението на апартамента и ид.части от подземния гараж, са основателни и следва да бъдат уважени. Окръжният съд е достигнал до идентичен извод в тази част на обжалваното решение, поради което то следва да бъде потвърдено (в същата част).

По исковете срещу Л. И. М., А. Б. Ч., Е. Х. Ф. и К. Х. М. за неоснователно обогатяване по чл. 59 от ЗЗД - за заплащане на обезщетение за лишаването на ищцата от ползването на апартамента за периода от 04.12.2018 г. до предявяване на иска 05.05.2020 г., ведно с лихвите до окончателното му изплащане:

Въззивниците Е. Х. Ф. и К. Х. М. не са подали жалби срещу решението на окръжния съд, с което са осъдени да предадат владението на апартамента по чл. 108 ЗС и не са се присъединили по въззивната жалба на Л. И. М. и А. Б. Ч. срещу решението в тази част, поради което то е влязло в сила в същата част по отношение на тях. Затова, владението им за апартамента е установено с влязлата в сила част от решението на окръжния съд и оплакванията им във въззивната жалба, че не са завладели и не владеят имота за процесния период (че това сторили другите наследници) не могат да бъдат обсъждани.

Следователно, установено е по делото, че ответниците Л. И. М., А. Б. Ч., Е. Х. Ф. и К. Х. М. без основание владеят собствения на ищцата недвижим имот – апартамент в гр.Варна, включително за процесния период от 04.12.2018 г. (началната дата на който следва установяването на владението) до предявяване на иска 05.05.2020 г. Обезщетението се съизмерява със средния пазарен наем за имота, тъй като обогатяването на владеещия несобственик е в спестения наем, който той би платил за същия имот, а обедняването на собственика – в средния пазарен наем, който той би получил за същия имот. Обезщетението се дължи независимо дали владеещият несобственик реално е използвал имота щом е осъществявал владението и е лишил собственика от него, поради което и възраженията на въззивниците, че не дължат обезщетение, тъй като не са използвали имота, са неоснователни. Според заключението на вещото лице по съдебнооценъчната експертиза средният пазарен наем за процесния апартамент (№ 36, находящ се в гр. Варна, ул. „* *” № *, ет. *) за процесния период 04.12.2018 г. – 05.05.2020 г. е в размер на 10 203 лв., като предвид равните части на претенциите срещу настоящите въззивници – ответници, всеки от тях дължи на ищцата обезщетение в размер от 1133,67 лв., ведно със законните лихви от 05.05.2020 г. до окончателното му изплащане. Предвид съпадащите изводи на двете инстанции, решението на окръжния съд следва да бъде потвърдено в и тези обжалвани части.

По частна въззивна жалба (вх.№ 3225/28.04.2023 г.на ВАпС; № 260486/23.01.2023 г. на ВОС), подадена от С. А. Г., чрез адв. С. В., уточнена с молба вх. № 264455/30.08.2023 г., против определение № 26003/10.01.2023 г. по гр.д. № 1261/2020 г. на ВОС, постановено по реда на чл.248 ГПК, поправено по реда на чл. 247 ГПК с определение № 260101 от 20.06.2023 г. в частта, с която е отхвърлена молбата ѝ за изменение на решение № 260027/17.10.2022 г., постановено по гр.д. № 1261 по описа за 2020 г. по описа на Варненския окръжен съд в частта на разноските, за горницата над уважения размер 8753,73 лв. до 9 203,73 лв. (отхвърлянето за горницата над 9203,73 лв. до 9359,75 лв. не е обжалвано), т.е. за сумата от 450 лв., представляваща сторени разходи за вписване на исковата молба.

Съгласно чл. 78, ал.1 ГПК заплатените от ищеца такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника съразмерна с уважената част от иска. Съгл. чл. 71, ал.1 ГПК по водене на делото се събират държавни такси и разноски за производството. Платените такси за вписване на исковата молба са сторени в полза на Агенцията по вписванията, не представляват държавни такси за производството пред съда (изрично посочени в Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК) и не попадат в хипотезата на чл. 78 от ГПК. Те не са и разноски по производството пред съда и нямат характер и на съдебно-деловодни такива, поради което и не се включват в разноските по смисъла на 78 ГПК. Затова, предвид че същите не са такси и разноски по производството, те не могат да бъдат възложени в тежест на ответниците в хипотезата на чл. 78, ал.1 ГПК. Предвид изложеното, неоснователни са оплакванията в частната жалба, а определението в тази част следва да бъде потвърдено.

-По частна въззивна жалба (вх. № 3226/28.04.2023 г. на ВАпС; вх.№ 260710/30.01.2023 г. на ВОС) на Л. И. М., В. Б. Т., Б. И. М. и А. Б. Ч., подадена чрез адв. С., против определение № 26003/10.01.2023 г. по гр.д. № 1261/2020 г. на ВОС, постановено по реда на чл.248 ГПК, с което е уважена молбата на С. А. Г. за изменение на решение № 260027/17.10.2022 г., постановено по гр.д. № 1261 по описа за 2020 г. по описа на Варненския окръжен съд в частта на осъждането им за разноските над 8613,11 лв. – до 8753,73 лв.:

Оплакванията на жалбоподателите са за недопустимост на молбата на ищцата по чл. 248 от ГПК, предвид липсата на депозиран списък по чл. 80 ГПК до приключване на делото в последното открито съдебно заседание на 29.09.2022 г. В отговора на частната жалба, С. Г. е сочила, че депозирала списъка по чл. 80 ГПК своевременно, в заседанието от 29.09.2022 г., поради което и молбата ѝ за изменение на решението в частта на разноските е допустима.

Действително, както сочат жалбоподателите, депозирането на списък по чл. 80 ГПК до приключване на делото в съответната инстанция, е предпоставка за допустимостта на молбата по чл. 248 ГПК за изменение на решението в частта на разноските предвид, че в случая се претендират неприсъдени такива на ищцата. Твърденията на жалбоподателите са, че в съдебното заседание е поискано присъждане на разноски и доказателства за това са били представени, но списъкът е депозиран след заседанието,

удостоверено с вписаната в него дата 30.09.2022 г. По делото е приложен списък по чл. 80 ГПК с дата от 30.09.2022 г., който е пришит по делото преди протокола от съдебното заседание от 29.09.2022 г. От вписването на извършените процесуални действия в протокола от проведеното открито съдебно заседание на 29.09.2022 г., обаче се установява, че списъкът по чл. 80 ГПК и документи за сторени разноски са депозирани от ищцовата страна и са приети в същото открито съдебно заседание. Доколкото правилното записване на процесуалните действия не е оспорено от ответниците и поправка на протокола не е искано от тях, то настоящата инстанция следва да приеме, че протоколът отразява вярно извършеното процесуално действие в това съдебно заседание, а именно – депозирането на списък по чл. 80 ГПК. Това налага извода, че списъкът по чл. 80 ГПК е депозиран своевременно и искането по чл. 248 ГПК е било допустимо, поради което и постановеното определение не страда от визирания в частната жалба порок и следва да бъде потвърдено в обжалваната му част.

С оглед изхода от въззивното производство и на осн. чл. 78, ал.1 ГПК и чл. 78, ал.4 ГПК, ответниците Л. И. М. и А. Б. Ч. следва да заплатят на С. А. Г. съдебно-деловодни разноски от 10 лв. (за два броя удостоверения), както и адвокатско възнаграждение в размер на 5021,50 лв. за исковете по чл. 108 ГПК и 124 ГПК (представляващо съразмерна част от общо възнаграждение от 10 043 лв., изчислено за защитата срещу въззивниците Л. И. М. и А. Б. Ч., предвид че производството по въззивните жалби на В. Б. Т. и Б. И. М. е прекратено с определение 06.12.2023 г. и не е поискано в срока по чл. 248 ГПК допълването му в частта на разноските; и предвид, че възражение за прекомерност по чл. 78, ал.5 ГПК не е поддържано от ответниците), а ответниците Л. И. М., А. Б. Ч., Е. Х. Ф. и К. Х. М. следва да заплатят на С. А. Г. адвокатско възнаграждение за исковете по чл. 59 ЗЗД в размер на сумата от 880 лв. (също съразмерна част от възнаграждението в общ размер от 1 320 лв., изчислено само за защитата срещу тези ответници, предвид че производството по въззивните жалби на В. Б. Т. и Б. И. М. е прекратено с определение 06.12.2023 г. и не е поискано в срока по чл. 248 ГПК допълването му в частта на разноските; и възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение по чл. 78, ал.5 ГПК не е поддържано от ответниците). Останалите суми по списъка по чл. 80 ГПК на Г. не следва да ѝ се присъждат, тъй като такси от 40 лв. за издаване на скици не съставляват съдебно-деловодни разноски, а частната ѝ жалба не е уважена (такса от 15 лв.).

По изложените съображения, Апелативен съд - гр.Варна,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение 260027/17.10.2022 г., постановено по гр.д. № 1261/2020 г. по описа на Варненския окръжен съд, **В ЧАСТИТЕ**, с които съдят:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на ответниците Л. И. М. и А. Б. Ч., че ищцата С. А. Г. е собственик на недвижим

имот: АПАРТАМЕНТ № 36, находящ се в в гр. Варна, ул. „* ** № *, ет. * с идентификатор № 10135.1506.310.1.36 по КК на гр. Варна и върху 13.80 ид.ч. от подземен гараж с идентификатор № 10135.1506.310.1.59 по КК на гр. Варна с площ от 146.90 кв.м., при граници: обекти с идентификатори с № № *, *, *, *, *, *, *, *, *, *, *, обособени като паркомясто № 5, придобит по силата на саморъчно завещание от 19.06.2018 г., съставено от Д. Д. Д., б.ж. на гр. С., поч. на * г.; И Л. И. М. и А. Б. Ч. са **ОСЪДЕНИ** да предадат на С. А. Г. ВЛАДЕНИЕТО му, на основание чл. 108 от ЗС;

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на ответниците Л. И. М. и А. Б. Ч., че ищцата С. А. Г. е СОБСТВЕНИК на недвижим имот: ПИ № * по КК на гр. Варна, с.о. „*“ с площ от 777 кв.м., при граници: ПИ с №№ *, *, *, *, *, * по силата на саморъчно завещание от 19.06.2018 г., съставено от Д. Д. Д., б.ж. на гр. С., поч. на * г.; на основание чл. 124, ал. 1 от ГПК;

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на ответниците Л. И. М. и А. Б. Ч., че ищцата С. А. Г. е **СОБСТВЕНИК** на недвижим имот: ПИ № * по КК на гр. Варна, с.о. „*“ с площ от 661 кв.м., при граници: ПИ с №№ *, *, *, *, * по силата на саморъчно завешание от 19.06.2018 г., съставено от Д. Д. Д., б.ж. на гр. С., поч. на * г., на основание чл. 124, ал. 1 от ГПК;

ОСЪЖДА Л. И. М. да заплати на С. А. Г. сумата от 1133.67лв. /хиляда сто тридесет и три лева и 67ст./, представляваща обезщетение за ползване без основание на апартамент № 36, находящ се в в гр. Варна, ул. „* *” № *, ет. * с идентификатор № 10135.1506.310.1.36 по КК на гр. Варна, за периода от 04.12.2018 г. до датата на предявяване на иска в съда – 05.05.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от дата на предявяване на иска в съда – 05.05.2020 г. до окончателното ѝ заплащане, на основание чл. 59 от ЗЗД;

ОСЪЖДА А. Б. Ч. да заплати на С. А. Г. сумата от 1133.67лв. /хиляда сто тридесет и три лева и 67ст./, представляваща обезщетение за ползване без основание на апартамент № 36, находящ се в в гр. Варна, ул. „* *” № *, ет. * с идентификатор № 10135.1506.310.1.36 по КК на гр. Варна, за периода от 04.12.2018 г. до датата на предявяване на иска в съда – 05.05.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от дата на предявяване на иска в съда – 05.05.2020 г. до окончателното ѝ заплащане, на основание чл. 59 от ЗЗД;

ОСЪЖДА Е. Х. Ф. да заплати на С. А. Г. сумата от 1133.67лв. /хиляда сто тридесет и три лева и 67ст./, представляваща обезщетение за ползване без основание на апартамент № 36, находящ се в в гр. Варна, ул. „* *” № *, ет. * с идентификатор №

10135.1506.310.1.36 по КК на гр. Варна, за периода от 04.12.2018 г. до датата на предявяване на иска в съда – 05.05.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от дата на предявяване на иска в съда – 05.05.2020 г. до окончателното ѝ заплащане, на основание чл. 59 от ЗЗД;

ОСЪЖДА К. Х. М. да заплати на С. А. Г. сумата от 1133.67 лв. /хиляда сто тридесет и три лева и 67 ст./, представляваща обезщетение за ползване без основание на апартамент № 36, находящ се в гр. Варна, ул. „* *” № *, ет. * с идентификатор № 10135.1506.310.1.36 по КК на гр. Варна, за периода от 04.12.2018 г. до датата на предявяване на иска в съда – 05.05.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от дата на предявяване на иска в съда – 05.05.2020 г. до окончателното ѝ заплащане, на основание чл. 59 от ЗЗД;

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 26003/10.01.2023 г. по гр.д. № 1261/2020 г. на ВОС, постановено по реда на чл.248 ГПК, поправено по реда на чл. 247 ГПК с определение № 260101 от 20.06.2023 г., както следва:

в частта, с която е отхвърлена молбата на С. А. Г. по чл.248 ГПК за изменение на решение № 260027/17.10.2022 г., постановено по гр.д. № 1261 по описа за 2020 г. по описа на Варненския окръжен съд в частта на разноските, за горницата над уважения размер от 8753,73 лв. до 9 203,73 лв., т.е. за сумата от 450 лв. ;

в частта, с която е уважена молбата на С. А. Г. по чл.248 ГПК за изменение на решение № 260027/17.10.2022 г., постановено по гр.д. № 1261 по описа за 2020 г. по описа на Варненския окръжен съд в частта на осъждането на Л. И. М., В. Б. Т., Б. И. М. и А. Б. Ч. за разноските над 8613,11 лв. – до 8753,73 лв.

ОСЪЖДА Л. И. М. с ЕГН *****, с адрес: област Бл., община П., гр. П., ул. „* *” № * и А. Б. Ч. с ЕГН *****, с адрес: област Бл., община С., гр. С., ж.к. „*”, бл. *, вх. *, ет. *, ап. * да заплатят на С. А. Г. с ЕГН *****, с постоянен адрес в гр. Варна, ул. „*”, №*, ет.*, ап.* разноски за въззивното производство: сумата от 10 лв. съдебно-деловодни разноски (за два броя удостоверения), както и сумата от 5 021,50 лв. за адвокатско възнаграждение за исковете по чл. 108 ГПК и 124 ГПК.

ОСЪЖДА Л. И. М. с ЕГН *****, с адрес: област Бл., община П., гр. П., ул. „* *” № *, А. Б. Ч. с ЕГН *****, с адрес: област Бл., община С., гр. С., ж.к. „*”, бл. *, вх. *, ет. *, ап. *, Е. Х. Ф. с ЕГН *****, с адрес: област С., Столична община, гр. С., ж.к. „*” *, бл. *, вх. *, ет. *, ап. * и К. Х. М. с ЕГН *****, с адрес: област С., Столична община, гр. С., ж.к. „* *”, бл. *, вх. *, ет. *, ап. * да заплатят на С. А. Г. с ЕГН *****, с постоянен адрес в гр. Варна, ул. „*”, №*, ет.*, ап.* сумата от 880 лв., представляваща разноски за адвокатско възнаграждение във въззивното производство по исковете по чл 59 ЗЗД.

Решението може да бъде обжалвано пред ВКС на РБ, в едномесечен срок от връчването му на страните и при условията на чл.280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____